

ROBINS REISAVONTUREN

Zoektocht in Zeeland

EVELIEN VAN DORT

MET ILLUSTRATIES VAN **ELS VAN EGERAAT**

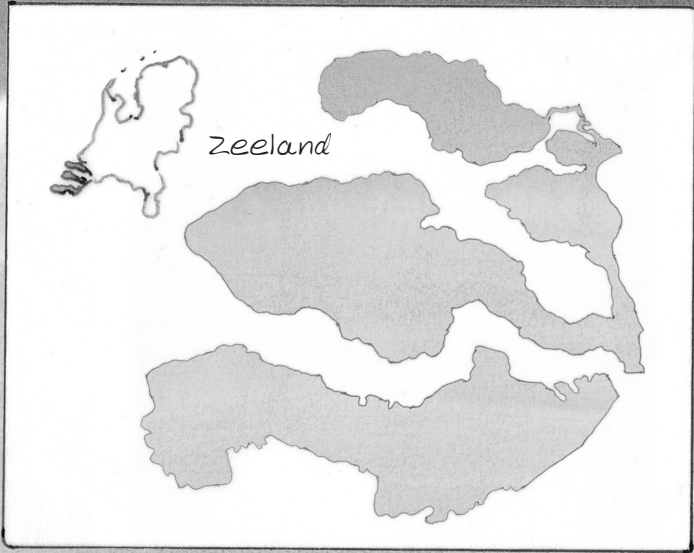
ROBINS REISAVONTUREN

Zoektocht in Zeeland

EVELIEN VAN DORT

**MET ILLUSTRATIES VAN
ELS VAN EGERAAT**

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

zeeland

Westkapelle

Domburg

Zoutelande

Meliskerke

Dishoek

NOORDZEE

Mottekasteel

Dostkapelle

De Boekenmolen

Middelburg

Vlissingen

Blij dat ik hier ben!

Inhoudsopgave

1. Zelf bepalen	9
2. De supersprong	14
3. Luistervink	19
4. Ik-wil-dit-niet-dag	23
5. Gefikst	28
6. Zee met palen	34
7. Bolussen	40
8. De mosselman	45
9. Puut	52
10. Even gedumpt	58
11. We houden het geheim	65
12. Plastic juttten	71
13. Tobstop	77
14. Vliegeren	81
15. Vita	88
16. Domburg	96
17. Zandpad nummer één	101
18. Blij dat ik hier ben	108

1. Zelf bepalen

‘Ik vind het echt heel raar,’ zei ik chagrijnig. ‘Hoe kan ik bepalen welke vakantiebestemming het leukste is?’ Ik schoof de iPad naar Anne toe en steunde vermoeid met mijn hoofd op mijn handen.

‘Mijn ouders willen vast iets goedmaken omdat ik vorig jaar verplicht met ze mee moest,’ dacht ik hardop. ‘Nu mag ik zelf bepalen waar we met de herfstvakantie heen gaan. Nou ja, half zelf bepalen, want de bestemming is wel in Nederland.’

Anne keek me lachend aan. ‘We zetten in de tuin een tent op, gewoon vakantie in eigen dorp. Goed plan?’

‘Niet echt,’ antwoordde ik. Opeens had ik toch wel heel veel zin om ergens heen te gaan.

Anne is altijd vrolijk, dat vind ik heel leuk aan haar. Eh... ook heel leuk, bedoel ik, want alles aan Anne is leuk. Ze lacht heel blij, zodat ik er ook blij van word. Zelfs als ik niet vanuit mezelf blij ben, zoals nu.

Ik heet trouwens Robin en ik zit met Anne in groep zeven. In groep zes zat ik niet in groep zes, dat klinkt raar maar is waar. Mijn ouders woonden afgelopen jaar in het buitenland voor hun werk. Eerst in Aruba en daarna in Kenia. Ze namen me gewoon mee. Mij meenemen was natuurlijk makkelijker dan me achterlaten. Ik moest wel alles achterlaten: mijn school, mijn mountainbiketruining, opa en oma en ik moest Anne een jaar lang missen. Achteraf heb ik een supertijd gehad in het buitenland.

Vanmorgen zei papa dat ik zelf mocht bepalen waar we met de herfstvakantie heen gingen. Ik dacht meteen aan mijn vrienden in Aruba en Kenia. Nog voordat ik iets kon zeggen, zei papa dat het wel in Nederland moest zijn.

‘In Nederland op vakantie is niet heel speciaal als je net uit Aruba en Afrika komt,’ zei ik tegen papa. Het klonk nogal arrogant, maar ik zei het alleen om commentaar te hebben. Ik wil gewoon niet dat papa eerst doet of ik iets helemaal zelf mag bepalen en dan toch weer niet helemaal. Daar word ik nou chagrijnig van.

‘Anne mag mee,’ zei mama. Dat hadden we allang afgesproken, ook met Anne en haar ouders. Mama zegt vaak dingen nog een keer en dan nog een keer. Dat doet ze altijd, maar de laatste dagen heb ik er een hekel aan. Net of ik Anne zou vergeten! Ik zal mama eens vragen waarom ze dat doet, dingen opnieuw zeggen op een toon alsof ze het voor het eerst zegt. Misschien is het vooral die irritante toon.

Nederland is een klein landje, maar een vakantiebestemming bepalen is toch supermoeilijk. Overall leek het me best leuk en toch weer niet, omdat ik niet goed kan kiezen. Eerst zocht ik zelf op de iPad, ik werd er superchagrijnig van.

Toen belde ik Anne. Wat een geluk dat ze me meteen wilde helpen. Binnen vijf minuten zaten we samen achter de iPad.

‘Waar wil je niet heen?’ vroeg Anne.

We bepaalden plekken waar we niet heen wilden: niet naar een stad (we houden veel meer van de natuur). Dat heb ik trouwens van mijn ouders (denk ik) want mijn vader is bioloog, hij onderzoekt planten en dieren en zo. Mijn moeder werkt op een basisschool (niet op mijn school, hoor), daarom wil ze altijd rust in haar vakantie.

Anne en ik wilden niet naar Brabant, want daar houden ze dieren in grote stallen en dat vinden Anne en ik gemeen. Als er brand uitbreekt, gaan alle dieren dood en dat is heel erg. We wilden niet naar Drenthe, want heide en hunebedden vinden we saai.

We twijfelden even over de Veluwe. Anne liet me foto’s van herten, vossen en konijnen zien, best mooi. Op alle plaatjes zagen we oude mensen fietsen of wandelen.

‘Waarom zijn daar geen kinderen?’ vroeg ik.

Anne trok haar schouders een beetje op. Dat doet ze altijd als ze na-

denkt. Op school blijven haar schouders wel eens omhoog staan, door al het nadenken over sommen en moeilijke woorden. Soms krijgt ze er zelfs hoofdpijn van. Ik wilde niet dat ze hoofdpijn van mijn vakantiezoektocht kreeg, dus ik verzon gewoon iets.

‘Vossen kunnen honds dol zijn en als ze kinderen bijten worden die ook dol.’

‘Dol?’ Anne keek me met grote ogen aan.

Ik draaide heel snel rondjes op papa’s bureaustoel (we zaten in papa’s werkkamer), zodat alles om me heen draaide. Het plafond werd vloer en het kleed werd plafond. Anne wilde ook even dol worden. We wisselden van stoel en ik draaide haar heel hard rond. En we lachten omdat het leuk en lekker kinderachtig tegelijk was.

‘Ik ben gereset,’ zei Anne. Ze boog zich weer over de iPad. Ze typte *populaire vakantiebestemming* in.

‘In Zuid-Limburg kunnen we met onze mountainbikes crossen,’ zei Anne. ‘Lekker hard omlaag zoeven.’ Tussen haar haren door zag ik op het scherm heuvels met groen. Ik schudde van nee, gewoon omdat mama het ook al over lekkere rijstevla in Zuid-Limburg had gehad. Als we daarheen gaan, heeft mama een beetje meebepaald. Dat wilde ik absoluut niet.

‘Nee, Zuid-Limburg lijkt me niets,’ zei ik. ‘Maar van die mountain-bikes is wel een goed idee.’

Anne klikte weer door naar andere bestemmingen. Ik werd opnieuw chagrijnig van het nee zeggen en niet weten waarheen.

‘Robin, ga mee naar de zee,’ hoorde ik haar zeggen. ‘Dit dorpje ligt aan het strand. Vita kan lekker rennen op het strand en...’

Op dat moment ging de deur open. Vita liep kwispelend naar ons toe. Als je aan Vita denkt, dan is ze er opeens!

Onze hond duwde haar natte snuit in mijn hand. Dat is haar manier van hallo zeggen. Ze legde haar kop op mijn knie voor een aai. Ik legde haar zachte oren mooi plat en aaide eroverheen. Anne gaf Vita ook een heleboel aaien.

Vita is de liefste hond van de wereld. Ze is chocoladebruin, met iets lichtere lieve ogen. En ze heeft een staart waarmee ze kopjes van de tafel kan kwispelen. Wist je dat Vita uit Kenia komt? Ze is met het vliegtuig met ons meegegaan. Met Anne en Vita op vakantie is top! Waarom deed ik zo ingewikkeld?

Anne tuurde nog steeds op het schermpje. ‘Nou, wat vind je van dit dorpje vlak bij zee?’ vroeg ze.

‘Mesuri,’ antwoordde ik. Dat betekent *goed* in het Keniaans. ‘Mesuri.’ En ik lachte omdat ik net als mama twee keer hetzelfde zei. Ik heb Anne het woord ooit geleerd, ze begreep me.

‘Dus je vindt deze plek goed. Dan gaan we naar Zoutelande,’ besliste Anne. ‘Zoutelande in Zeeland.’

‘Zeeland klinkt als een ander land,’ zei ik.

‘Een bijna-ander-land.’ Anne lachte haar vrolijke lach. ‘In Friesland vriest het, je weet wel, van de Elfstedentocht. In Zeeland is heel veel zee.’

‘De zoute zee en het zoute land,’ vulde ik aan. ‘Zoutelande!’

Toen ik aan zout en zee en land dacht, zag ik in een flits de overstrooming van heel lang geleden voor me. Ik had er een boek over gelezen. Toen stroomde het water door de brievenbus, zo hoog was de

zee! Het was een spannend en ook zielig verhaal. Ik blokte de hoge zee in mijn hoofd, want ik was net zo blij met Zoutelande. We bekeken de plaatjes van het dorpje.

‘Zoutelande is supergezellig,’ vond Anne. ‘Gaan we in zo’n leuk huisje slapen? Of op de camping bij de molen?’

Ik had ook heel veel vragen en een paar wil-dingen, zoals Vita mee (logisch), mountainbikes mee (weet niet of ze in de auto passen) en vlieger mee.

‘De rest gaan papa en mama wel bedenken,’ zei ik. ‘We hebben al zo veel bedacht. We gaan even met Vita rennen.’

‘Dat vind ik ook,’ zei Anne. Ze bedoelde precies hetzelfde als ik. Genoeg bedacht en even lekker rennen. Vita hoorde haar naam en sprong bijna met vier poten tegelijk omhoog.

2. De supersprong

We wonen in een best wel saaie straat. Zo'n straat met een smalle stoep zodat je net niet naast elkaar kunt lopen. Als je iemand tegenkomt, heb je een bijna-botsing. Anne liep voorop, ze hield de riem van Vita vast.

'Laat haar niet te veel trekken,' zei ik.

'Back,' zei Anne op strenge toon.

De hond kent alleen Engelse woorden. Nou ja, kennen, eigenlijk luistert Vita niet erg goed naar een bevel zoals back of sit. Vita bleef dus trekken.

'Mag ik een koekje?' vroeg Anne.

Ik gaf haar een hondenkoekje.

'Cookie,' zei Anne. Vita stond stil (ze stopte dus wel direct met trekken) en draaide haar oren naar voren en keek Anne lief aan. Anne gaf haar het koekje en ze sloeg haar armen om Vita's nek en knuffelde haar.

'Zo leert ze nooit om netjes naast je te lopen,' zei ik.

'Mag ze los?' vroeg Anne. 'Er komen hier toch weinig auto's.'

Ik schudde van nee. 'Vita is nog steeds niet gewend aan auto's,' vertelde ik. 'Als puppy heeft ze niet veel auto's gezien. In Kenia bleef ze bij het huis, je weet wel, waar we toen woonden. Vita kan opeens schrikken en heel hard wegrennen. Laatst passeerde een tractor ons. Ik was blij dat ik Vita aan de lijn had, anders was ze zeker verdwenen. Een andere keer toen ze wel losliep, is Vita voor een knetterende brommer gevluht. We hebben wel twee uur gezocht. Papa met de auto en mama en ik op de fiets.'

'En?' vroeg Anne. Ze keek me met schrik in haar ogen aan.

'Thuis, ze zat gewoon voor de voordeur op ons te wachten. Vita was superblij en wij ook.'

Ik gaf haar ook een koekje, Vita bedoel ik.

Anne en ik liepen verder, zo'n beetje half naast elkaar. Vita bleef aan de riem trekken. Af en toe riepen we 'back', zonder resultaat. Best zielig, dat getrek, want Vita hijgde ervan. Bij het veldje haalde ik de tennisbal uit mijn jaszak. Vita ging braaf zitten en ik klikte de riem los.

We gooiden om de beurt. Anne gooide met een stuiter. Vita ving de bal in de lucht.

'Knapperd,' zei ze. Toen gingen we met zijn drieën vangbal spelen. Dat ging zo: we stuiterden om de beurt, de anderen vingen. De anderen waren Vita en Anne of Vita en ik. Het leuke was dat Vita ons begreep: ze sprong naar een halfhoge bal en de heel hoge ballen liet ze ons vangen.

Het begon zachtjes te regenen. Van die regen waar je zonder jas aan ongemerkt nat van wordt.

'Vita heeft gewonnen,' zei Anne. 'Ze heeft de meeste vangballen. Twee koekjes is de hoofdprijs.' We gaven haar allebei een koekje. Snel klikte ik de riem vast.

'En wij hebben de gedeelde tweede prijs.' Ik gaf Anne een koekje en nam er zelf ook een. Anne rook aan het koekje.

'Zijn deze koekjes vegetarisch?' vroeg ze.

'Ja, vast wel,' antwoordde ik. 'Mama koopt heel bewust. Zo noemt ze dat. Bio-alles, dus ook bio-hondenvoer.'

We liepen terug over de smalle stoep.

'Vita is een bio-hond,' zei Anne. Ze staaarde in gedachten voor zich uit.

'Als je biologisch eet, word je dan ook bio-mens? Vanbinnen, bedoel ik?'

'We gaan het proberen,' zei ik lachend en ik proefde een klein stukje van mijn koekje. 'Smaakt naar niets.'

Toen proefde Anne ook een klein stukje.

‘Woef,’ zei ze. ‘Van bio-hondenvoer word je een beetje bio-hond.’
‘Dan rennen we terug.’

We renden met zijn drieën over de stoep. Met Anne is het dus niet raar om te doen of je een hond bent of weet-ik-wat. Vlak voor ons huis gaf Anne haar koekje aan Vita.

‘Koekjes in mijn broekzak, daar wordt mama niet blij van,’ zei ze. ‘Ze vergeet altijd mijn zakken te checken voor het wassen. Mijn broeken komen met een klont koek of wit van dat papierzakdoekjespluis uit de was. Laatst zat mijn broek vol met rode vlekken van een vulling van mijn vulpen. Best zonde!’

Ik leegde mijn zakken. Vita bleef heel netjes zitten en smikkelde de koekjes (het waren er best veel) uit onze handen.

‘Ik bewaar een koekje voor de supersprong.’ Ik hield het koekje in mijn ene vuist en klikte met de andere de riem los.

We hebben net als de andere huizen een voortuintje waar je niets aan hebt. Mama heeft er wilde bloemen gezaaid. De bloemen zijn best mooi in de zomer, met vlinders en zo. Het tuintje was uitgebloeid, dus kon Vita de supersprong doen: over het hek de tuin in.

‘Wacht even,’ zei ik en ik liep om het hekje heen, de tuin in.

‘Dat hek is veel te hoog,’ zei Anne, haar stem klonk een beetje bezorgd.

‘Jump, Vita.’ Vita zakte een beetje door haar achterpoten en deed de supersprong. Ik beloonde haar met knuffels en mijn laatste koekje.

We liepen door de gang naar de keuken. Anne zag het als eerste.

‘Vita, wat is er met je poot?’ vroeg ze.

Vita hield haar kop een beetje scheef en trok haar rechtersvoorpot op. Even dacht ik dat ze een konijn zag, want als Vita een konijn ziet, trekt ze ook die ene poot op. Dat komt doordat ze een jachthond is. In de gang zat geen konijn en in de keuken ook niet. Er was iets anders.

Vita liep mank, ze trok met haar rechtersvoorpot. Vita nam een paar slokken uit haar drinkbak en hinkte naar haar mand. Wat was er met haar gebeurd?

‘Mama,’ riep ik, op een paniekerige toon.

Ik voelde een soort steek van de schrik in mijn buik. Anne beet op haar lip.

Mama bekeek eerst het uiteinde van Vita’s poot.

‘Misschien is ze in glas getrapt of is haar nagel ingegroeid,’ zei ze.

Mama zag niets bijzonders. Toen voelde ze naar boven, tot waar de poot vastzit aan het lijf. Vita jankte even.

‘Bij haar schouder heeft Vita pijn,’ zei mama.

Ik wist niet dat een hond ook een schouder had, net als een mens. Ik voelde even aan mijn eigen rechterschouder.

‘Heeft ze een rare sprong gemaakt?’

Anne en ik keken elkaar verschrikt aan.

‘We hebben met de bal gespeeld,’ zei ik. ‘Dat doen we altijd.’

Ik wilde van de supersprong vertellen en ook weer niet, want dan had Vita pijn doordat ik haar die supersprong had laten doen. Zo veel pijn voor een koekje. Dat kon niet waar zijn. Anne kneept even in mijn arm. Wilde ze dat ik mama over de supersprong vertelde?

‘Ma...’ Mama praatte net iets eerder.

‘Vita heeft vast een spiertje verrekt,’ zei ze. ‘We wachten een paar dagen af. Vita krijgt een weekje springverbod en hard-rennen-verbod.’

‘Met mountainbiken heb ik ook een keer een spier verrekt,’ vertelde Anne. ‘Het deed best veel pijn, maar na een week was het over.’

Ik was half wel (omdat Anne er na een week vanaf was) en half niet (omdat Vita die supersprong had gemaakt) gerustgesteld.

‘Hebben jullie al een leuk idee voor de herfstvakantie?’ vroeg mama.

‘Zoutelande,’ antwoordden Anne en ik tegelijk.

Mama keek heel verrast. Ze glimlachte en draaide met haar hand aan de ring om haar vinger.

‘Doen we,’ antwoordde ze meteen.

Anne was bij Vita in de mand gaan zitten. Vita’s kop lag op haar been.

‘Mag ik erbij?’ Heel, heel even was ik een heel, heel klein beetje ja-loers op Anne omdat Vita haar ook zo lief vond.

Anne schoof meteen op. Vita legde haar hoofd tussen onze benen in zodat we allebei een oor konden aaien.

‘Het komt wel goed,’ zei Anne tegen mij en Vita tegelijk.

AVONTUREN AAN DE ZEEUWSE KUST

Robin gaat met zijn ouders, vriendin Anne en hond Vita op vakantie naar Zeeland. Hij heeft er zin in! Lekker mosselen en bolussen eten en het zand tussen zijn tenen voelen. Eenmaal aangekomen op hun vakantieadres gaan Robin en Anne elke dag al vroeg naar het strand om Vita uit te laten. Daar ontmoeten ze visser Wannes, die hun spannende verhalen vertelt over de Zeeuwse geschiedenis. Maar dan verdwijnt Vita ineens. Lukt het Robin en Anne om Vita terug te vinden?

ZOEKTOCHT IN ZEELAND is het derde, los te lezen deel in de serie *Robins reisavonturen* van Evelien van Dort. In de eerste twee delen, **ACTIE OP ARUBA** en **KAMPEREN IN KENIA**, reist Robin met zijn ouders mee naar Aruba en Kenia, waar hij allerlei avonturen beleeft.

NBD Biblion over **KAMPEREN IN KENIA**:

'Je zit meteen midden in het verhaal, het leest gemakkelijk en blijft boeiend tot het eind. De verrassende beeldspraak maakt het lezen extra leuk.'

ISBN 978 90 266 2326 4 NUR 282

9 789026 623264

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT